

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 12
Januar - 2022

LE ENO JE POTREBNO

Vse izročiti Jezusu

Zaključili smo BOŽIČNI ČAS. Po tradiciji pa lahko še vse do svečnice pridemo k jaslicam in pojemo božične pesmi. Rad bi vam podaljšal ta čudovit BOŽIČNI ČAS z naslednjo zgodbo:

»Pastirji so že zdavnaj odšli in v revnem hlevu je zavladata tišina. Nenadoma dvigne dete

Jezus glavico in pogleda proti vratom, kjer je stal sramežljiv deček.

»Stopi bliže, zakaj se bojiš?« reče Dete.

»Ker ti nisem ničesar prinesel,« odgovori deček.

»Jaz pa bi od tebe tako rad kaj prejel,« reče Dete v jasliah.

Dečku je bilo nerodno: »Saj nič nimam! Ko bi imel kaj, bi ti rad dal. No, poglej ...« Deček začne iskati po žepih svojih starih hlač.

»Na, vzemi, ta stari nožiček.«

»Obdrži nož,« reče Dete. »Od tebe želim nekaj čisto drugega. Tri stvari ...«

»Povej, kaj želiš?«

»Podari mi svojo zadnjo risbo.«

Dečku je bilo nerodno. Da ne bi slišala Marija in Jožef, se je sklonil k Detetu: »Toda tista risba je tako grda, da je nihče ni hotel niti pogledati.«

»Prav zato jo želim,« reče Dete v jasliah. »Vedno mi prinesi tisto, kar pri tebi drugim ni všeč. Drugo, kar želim, je, da mi daš svoj krožnik.«

»Danes sem ga razbil,« zajeclja deček.

»Prav zato, ker si ga razbil, ga hočem,« odgovori Dete. »Prinesi mi vse,

kar se v tvojem življenju razbije, da to zacelim. Nazadnje mi podari še svoj odgovor staršem na vprašanje, kako si razbil krožnik.«

»Dejal sem, da sem krožnik po nesreči pahnil z mize, toda to je bila laž. Dejansko sem ga v jezi vrgel na kamnita tla,« je deček komaj spravil iz sebe.

»To sem želel vedeti,« odgovori Dete. »Vedno mi izročaj vse slabo svojega življenja, svoje krivde in napake. Vse bom sprejel. Želim te razveseliti in ti vse odpustiti. Odslej lahko vsak dan prihajaš k meni.«

V EVANGELIJU JEZUS pravi: „Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek (Mt 11,28)“. Izročajmo vse težave Jezusu in našli bomo mir in pomoč. Naj vas spremlja Božji blagoslov.

(Vir: RUSTJA, Božo. (Povejmo z zgodbo). Ognjišče, 2016, leto 52, št. 1, str. 19.)

Amicus Dei

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Angela Merici (1474–1540)

God: 27. januar

Uršulinke so redovnice, katerih temeljno poslanstvo je evangeljsko življenje sredi sveta in skrb za vzgojo ženske mladine. Apostolat uršulink je vključen v vzgojno poslanstvo Cerkve. Že od vsega začetka delujejo na katehetskem področju. Uršulinke so vodile tudi številne šole za dekleta. Svojo prvo hišo na slovenskih tleh so imele uršulinke v Gorici leta 1672, od tam so trideset let kasneje prišle v Ljubljano, kjer so imele vse do konca druge svetovne vojne odlično

dekliško gimnazijo. Danes imajo slovenske uršulinke doma šest hiš, nekaj slovenskih uršulink deluje v misijonih.

Ustanoviteljica tega reda ni sveta Uršula, temveč sv. Angela Merici, ki se je rodila 21. marca 1474 kmečkim staršem v Desenzanu na obali Gardskega jezera v severni Italiji. Angela je že v mladosti vneto iskala Boga. Kot dekle je imela nekoč videnje spreveda mladih devic. Med njimi je zagledala tudi svojo pred nedavnim umrlo sestro, ki ji je sporočila, da jo Bog kliče, naj ustanovi družbo devic, ki bo hitro rasla.

Ob tem videnju se je Angela zavedla Božjega posega v svoje življenje. Temu klicu je ostala zvesta do smrti. V želji, da bi lažje prišla do pogostega obhajila, je Angela stopila v frančiškanski tretji red. Njen poklic je tukaj našel pravo usmeritev. V mestu Brescia, kjer je Angela živela od leta 1516, se je več požrtvovalnih ljudi združilo v gibanje »Božja ljubezen«, ki je veliko pripomoglo, da je mesto postalo središče živahnega verskega življenja. Angela je kmalu postala njihova voditeljica. Družba se je redno sestajala pri maši in skupnih molitvah. Tu je nabirala moč za dela usmiljenja: stregli so bolnikom, pomagali v sirotišnici, obiskovali jetnike, skrbeli za zapuščena dekleta. Po letu 1530 je Angela zbrala svojo skupino dvanajstih sodelavk, ob katerih se je izbistrila njena zamisel skupnosti, ki živi apostolsko življenje med svetom. Družbi je dala ime po mučenki sv. Uršuli, ki so jo tedaj zelo častili, in po njej se članice tega reda imenujejo uršulinke.

Uršulinke so se lotile raznovrstnega dela: ustanovljale so sirotišnice, vzgojne domove, posebej pa so se posvetile skrbi za ogrožena dekleta. Začele so se združevati v redovne skupnosti, da bi lažje delovale. Za ustanovni dan družbe uršulink velja 25. november 1535, prvo pravilo pa je bilo potrjeno leto kasneje. Končna pravila je potrdil leta 1544 papež Pavel IV., ki je uršulinke razdelil na tri veje: prve žive med svetom, druge v kolegijih in tretje v samostanih. Angela je poznala nenadomestljivo vrednost vzgoje, ki jo otrok prejme od svojih staršev, zato je predstojnicam svojih hiš naročala, da morajo imeti za hčere materinsko srce. S svojo ustanovo je želela doseči čim večje število deklet, ki so prihajale k njim na pouk. Uršulinke so delale v vseh bolnišnicah in v šolah krščanskega nauka, predvsem pa so se posvečale vzgoji deklet.

Angela Merici je umrla 27. januarja 1540. Ljudstvo jo je takoj častilo kot svetnico. Uradno je bila razglašena za blaženo leta 1768, za svetnico pa leta 1807. Do leta 1956 se je njen god obhajal 31. maja, po letu 1956 1. junija, po novem koledarju pa 27. januarja.

Danes godujejo mnoge Angele in Angelce, ki jih je na Slovenskem kar precej.

Vir: Ognjišče

Pripravila Marica

Voščilo

V teh dneh, ko vsem se kam mudi,
ko nas že prazniki podijo,
izberi takšne si poti,
ki prave se smeri držijo.
Naj vodijo te med ljudi,
ki te z dobroto bogatijo,
prijazne njihove oči
pa od ljubezni se iskrijo.

Zapisala Jana Kete

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Molitev sv. Dominika Savia

Angelski Dominik Savio, ki si se v šoli don Boska naučil potovati po poti svetosti mladih, pomagaj nam izražati našo vero v Jezusa tako, kot si to delal ti; tvojo pobožnost Mariji, tvojo skrb za duše.

In naredi, da bomo tudi mi želeli rajši umreti kot grešiti, da si zaslužimo večno življenje. Amen.

Dva oreha

Veverica je jeseni pridno nabirala orehe. Naredila si je eno skrivališče tukaj in drugo tam, vsako potem pokrila z listjem, zemljo in vejami, da bi bila zaloga na varnem.

Ko je prišla zima, je sneg naredil gosto sneženo odejo. Nobene hrane ni bilo več moč dobiti in veverica je kljub svojim zalogam morala jesti skrbno in varčno, če je želela zimo preživeti.

Nekega dne pa je veverica videla neprijeten dogodek. Dva revna človeka sta potrkala na vrata hiše ob poti in prosila za nekaj hrane. Gospodarica pa ju je jezno nagnala in jima ni ničesar dala, čeprav so bili bogati in jim ni ničesar manjkalo. Veverico je to razžalostilo. Hitro je odskakljala v gozd in s tačkami spretno odkopala eno od svojih skrivališč s hrano. Našla je orehe. Vzela je dva največja oreha, največ, kar je lahko nesla, in pohitela za popotnikoma.

Veverica je bila malo plašna, ko pa je zagledala Marijine in Jožefove ljubeče oči, jo je strah minil. Počasi se jima je približala in pred njiju na sneg položila svoja oreha. Gotovo mislite, da sta bila dva oreha premalo za dva lačna človeka. Toda to, kar podarimo iz ljubezni, je vredno več, kot se zdi.

Marija in Jožef sta se zahvalila ljubki živalci ter pojedla oreha. Tako sta potešila največjo lakoto.

Otroška

Za božič ti voščim,
mamica mila, da želja
bi vsaka se tebi izpolnila,
da dnevi bi tekli ti,
sončni in srečni, da lepi
trenutki bi zdeli se večni,
da žalost in skrb
bi za vedno se skrili
in mi bi se vedno kot danes ljubili.

Zapisala Jana Kete

Januarsko vreme je doseglo svoj vrhunec. Močno je snežilo. Grel sem se na topli peči in božal mucu, ki se je stisnila k meni ter predla. Domači so opravljali jutranja hišna opravila. Krmili so živino, hranili perjad, čistili sneg ... Oče, ki se je ravnokar vrnil iz hleva, je otresel sneg s plašča in vznemirjeno rekel: »Sivka bo storila.« Bratu je naročil, naj gre prosit soseda, naj pride pomagat pri telitvi krave. Odhitel je.

Radoveden sem premišljeval, kašen bo teliček. Nisem dolgo zdržal na peči, čeprav mi je bilo udobno v njeni toploti. Skočil sem z nje, odšel v vežo in se oblekel ter obul tisto, ki mi je padlo prvo v roke. Nisem ugotavljal, čigavi so škornji, samo nataknil sam jih. Ko sem prispel pred hlev, se je sosed že pogovarjal z očetom. »Ostani zunaj,« mi je naročil oče, »da ne boš v napoto,« je razložil. Ubogal sem. Vrata hleva so zaprli. Čakajoč pred hlevom, da se ne bi dolgočasil, sem se začel igrati. Lovil sem snežinke na dlani, opazoval njihovo strukturo in vzorce. Občudoval sem jih. Ko se je snežinka spremenila v kapljo, sem roko obrisal v plašč in se podal za lovljenjem naslednje. Bil sem pravi raziskovalec.

Čas je mineval. Ne vem, koliko časa je minilo, ko je oče odprl hlevska vrata in rekel: »Pridi pogledat telička.« Planil sem noter. Teliček je ležal pred svojo mamo. Bil je še moker. Nisem se ga smel dotakniti kljub močni želji. Stal sem in ga gledal. Čeprav se mi je telo rahlo treslo od mraza, me je vesel dogodek močno ogrel. Navdušeno sem opazoval to živalico, ravnokar storjeno. »Volček je,« je rekel oče. »Danes je sv. Anton

Puščavski, ker imaš god, naj bo tvoj.« Planil sem očetu v objem in ga močno stisnil. Od veselja so se mi zarosile oči. Oče me je hitro spustil iz objema. Potrepljal me je po rami kot velikega fanta ter rekel: »Prav je, da si vesel, vendar bo treba skrbeti za njega, naučiti ga »furati«, da bo mogel opravljati potrebna opravila ... Orati njive, pripeljati voz drv k hiši ... Tvoja naloga bo, da ga naučiš.« To me je streznilo ali celo rahlo zaskrbelo. »Ali bom zmogel?« sem se spraševal. Oče je hitro prebral zaskrbljenost na mojem obrazu ter dodal: »Ne skrbi, pomagal ti bom. Vedno bom ob tebi, ko me boš potreboval.«

Ta izjava me je pomirila. Krava je lizala telička. Sedaj sem že razmišljal, kako ga bom učil in v mislih sem si prestavljal vpreženega volička s polnim vozom sena. Iz domišljije me je predramil mamin glas: »Vsi pojdite v hišo, kosilo je na mizi,« je vljudno povabila. Odšli smo. Ker je bil praznik, je bilo tudi kosilo praznično. Teknilo mi je.

Zagorka

Pastirčkova nebesa – nadaljevanje

Jože Tomažič (roj. 9. marca 1906 - 1970), mladinski pisatelj in dramatik z Velikega Tinja na Pohorju, je slovel kot izvrsten pedagog, dramski igralec in režiser, zlasti pa kot neutrudni literarni snovalec ter pomemben pravljicar. Napisal je tudi to legendo o Pastirčkovih nebesih. Prijetno branje vam želimo.

Nekoč, v starih časih, je živel na zelenem Pohorju planinski kmet, ki je imel toliko zemlje, goščav, njiv in travnikov, da je moral hoditi po več ur, če je hotel k svojemu sosedu v vas.

Takrat še ni bilo po zelenih vrhah in planinskih kopah toliko belih kapelic in planinskih cerkvic kot dandanes; zato so Planinčani zahajali v oddaljene

cerkve le bolj poredko, nekateri pa sploh ne. Tudi leseni ali zidani križi so stali le malo kje.

Pri tem planinskem kmetu je živel pastirček, ki ga je Planinčan pred leti vzela za svojega. Ta pastirček pa je bil siromaček, trde glave in velik nevednež; ničesar si ni mogel zapomniti.

V ranih jutrih in poznih popoldnevih je iz ovčjaka spodil čredo belih in črnih ovc z jagnjeti ter jih pasel po planinskih pašnikih in travnikih, po gozdnatih planjavah in pohorskih fratah ter temnem hojevju in smrekovju.

Ker je bil pastirček tako trde glave in neveden, mu je planinski kmet, sedeč na klopi za zeleno pečjo, s krepkim glasom venomer vbijal v glavo: »Ženi na pašo, a glej, da se mi ne zanoriš ter ne izgubiš ne belih ne črnih ovc, sicer ne boš prišel v nebesa!«

Pastirček, ki še nikoli ni videl ne lesenega ali zidanega križa, ne bele kapelice ali planinske cerkvice, ni nič vedel o ljubem Bogu, ne o nebesih, zato vpraša kmeta: »Kaj pa so nebesa in kje so?« »O, ti ljubi norček! Nebesa so nad nami, nad pohorskimi planinami. Gori pa pelje ozka steza, porasla s trnjem in ostrogo.«

»Kje pa je ta steza v nebo?« »Tega ne vem prav natanko, a mislim, da sredi pohorske goščave nekje!« Pastirček si je vse to lepo zapomnil in pasel naprej.

Gonil je kakor prej čredo na pašo ter skrbel, da živali ni izgubil.

Nekoč pa so bile njegove ovčke zelo pridne, mirno in lepo so se pasle za zelenim smrekovjem, jagnjiči pa so skakljali ter se trkali iz same razposajenosti.

Zato si pastirček ureže mladico z vrbe ob bistrem potoku, kjer so švigale prelepe pisane postrvi, ter si iz nje izmezga pastirsko piščalko. Sede v mehko travo ter začne piskati in svirati.

In pastirčkova piščal je kar sama pela znano pesem: o ovčkah in jagnjičih, o modrikastih cvetovih listnatega vrbovca sredi frat, o objemanju zelenih vrhov mlade jelke in jeliča, o prijaznem vetriču, ki žene bele oblačke, »ovčke« po nebu nad pohorskimi planinami.

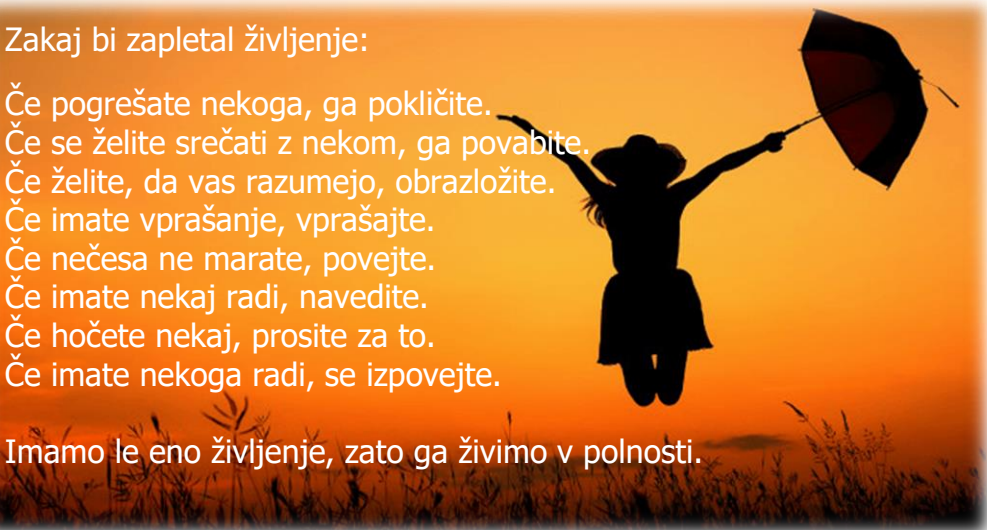
Ta pesem njegove pastirske piščali, ovčje zvončkljanje, srebrno donenje iz daljav in jasnina modrega neba – vse to ga je tako prevzelo, da je legel, utrujen, v travo in zadremal.

SPOMINSKE DROBTINICE

Zakaj bi zapletal življenje:

- Če pogrešate nekoga, ga pokličite.
- Če se želite srečati z nekom, ga povabite.
- Če želite, da vas razumejo, obrazložite.
- Če imate vprašanje, vprašajte.
- Če nečesa ne marate, povejte.
- Če imate nekaj radi, navedite.
- Če hočete nekaj, prosite za to.
- Če imate nekoga radi, se izpovejte.

Imamo le eno življenje, zato ga živimo v polnosti.

Obletnica priznanja samostojnosti in neodvisnosti RS s strani svetega sedeža

Sveti sedež je 13. januarja 1992 med prvimi državami priznal samostojno državo Slovenijo. Priznanje Svetega sedeža je bilo odločilnega pomena tudi za ostala priznanja, ki so temu sledila (predvsem drugih evropskih držav).

Izjava Slovenske škofovske konference ob mednarodnem priznanju samostojne države Slovenije – 15. januar 1992

Mednarodno priznanje samostojne in suverene države Slovenije je edinstveni dogodek v zgodovini slovenskega naroda. Splošnemu veselju se pridružuje tudi Slovenska škofovska konferenca in izreka svoje čestitke ter najboljše želje vsem državljanom in vodstvu naše mlade države. Prepričani smo, da je ob mednarodnem priznanju državo Slovenijo priznal tudi Bog sam, zato nanjo kličemo posebni božji blagoslov.

Molimo za našo domovino.

odpuščaj

BODI
POGUMEN

DOM JE TAM,
KJER JE
SRCE

žalpaž

Veseli se
vsakega novega
dne.

NAJ BO LEP
DANAŠNJI
DAN ☀️

veruj

delaj kajhve
stvari z
veliko ljubeznj ♡

z nasvetom
nekoga
polepšaj dan 😊

ljubi

poglej zvezde
kako sijajo
zate! ☆ ☆

NEHAJ SANJATI,
ZACNI DELATI. 😊

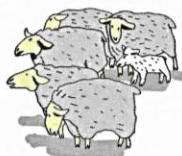

Svetniki in živali

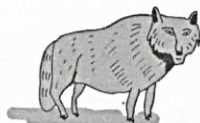
Ko vpišeš živali, dobiš ime puščavnika, ki goduje 15. januarja. Znan je po tem, da mu je Bog dolga leta pošiljal krokarja, ki mu je vsak dan prinesel pol hleba kruha.

1. Svetemu Roku je prinašal kruh, ko je preboleval kugo.

3. Blaženi Slomšek jih je kot otrok pogosto pasel.

5. Sveti Frančišek ga je udomačil.

7. Sv. Jurij to žival, ki jo poznamo predvsem iz pravljic, na slikah prebada s sulico.

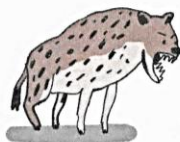
8. Jezus je rekel apostolu Petru, da ga bo trikrat zatajil, preden bo ta žival zapela.

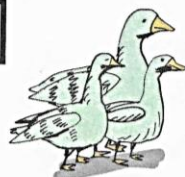
10. Celo one so poslušale sv. Antona Padovanskega, ko jim je pridigal.

2. Z zvončkom okrog vratu je prebudila sv. Medarda, ko so mu jo ukradli.

4. Sveti Makarij je izprosil ozdravljenje te grde zverine, ko jo je videl bolno.

6. Sv. Martina so izdale z gaganjem, ko se je skrila, da ga ne bi izvolili za škofa.

9. Ko ga je sv. Hubert zagledal s križem med rogovi, je tisti trenutek pospravil puško.

Rešeno križanko dajte Tjaši, Mateji ali Leonidi. Pravilno rešeno geslo **h** nagrajeno!

VSTAVITE BESEDAM MANJKAJOČE ČRKE. (možnih je več različnih besed)

BLA__O

__OBA

MI__A

RO__

__OS

__EPA

PLU__

__LAVA

VA__A

KLO__

V__DA

KO__A

KAKO POPESTRITI ČAS V ČASU EPIDEMIJE:

- Berite knjige in si pripovedujte zgodbe;
- Ustvarjajte (rišite, barvajte, izdelujte, štrikajte ...);
- Preglejte foto albume in obujajte spomine;
- Rešujte križanke in druge vaje za krepitev spomina;
- Pogovarjajte se z bližnjimi (telefon, video klic, pisma ...)

SMEJALNICA

PACIENT IZGUBLJA SPOMIN

Pacient se pritoži zdravniku: »Doktor, v zadnjem času sem začel izgubljati spomin. Kaj mi predlagate?« »Plačajte vnaprej!«

PREVEČ ALKOHOLA

Pijanec odide k zdravniku in vstopi v ordinacijo. »Ne morem vas pregledati zaradi prevelike količine alkohola v krvi,« reče doktor. Pijanec odgovori: »Dobro, doktor, bom prišel, ko se streznete.«

NE VEM ...

Zdravnik vpraša cigana: »Kaj te boli?« »Ne vem,« odgovori cigan. »Kje te boli?« spet vpraša zdravnik. Cigan: »Ne vem!« Zdravnik, naveličan: »Torej, pojdi v lekarno, kupi NE VEM KAJ in rabi NE VEM KAKO, pa boš zdrav NE VEM KDAJ.«

D. K.